

Nr 422

Av herr **Staxäng m. fl.**, om anvisande av medel för befrämjande av fiskefartygs förseende med räddningsflottar.

På senare tid har även våra fiskefartyg börjat sörja bättre för säkerhets-tjänsten ombord genom att anskaffa en räddningsflotte av gummityg. Utomlands är den nu prövad under åtskilliga år och har visat sig innebära en utomordentligt värdefull förstärkning av säkerheten till sjöss, i händelse av att fartyget skulle gå under eller övergivas av besättningen av en eller annan orsak. Med hjälp av denna räddningsgummiflotte har nu så många människoliv räddats till sjöss, att man vågar påståendet, att den innebär en helgardering, så långt det nu står i mänsklig förmåga att åvägabringa den.

Redskapet i fråga har hittills kommit från England, men svensk tillverkning — byggd på engelska patent — är att vänta inom kort. I samband härmed får vi antagligen i marknaden en efter våra fartygs- och besättningsförhållanden modifierad typ, varvid också någon prisreduktion sannolikt kan åstadkommas, självfallet utan att man fördenskull behöver ge avkall på kraven på säkerhet och funktionsduglighet.

Gummiflotten innebär ett revolutionerande framsteg i fråga om den personliga säkerheten till sjöss. I kritiska situationer, då livet beror av tillgång på absolut »vattentät» räddningsattiralj, har den visat sig fungera perfekt. Den är lätt att förvara tillgänglig ombord, behändig att sätta i sjön, träder automatiskt i funktion i vattnet, den ger de skeppsbrutna skydd mot vind och överbrytande sjö, som annars utgör ett dödligt hot mot besättning i gängse livräddningsbåt. Tack vare att flotten samtidigt så att säga bygger upp en termisk barriär kring de skeppsbrutna, får de skydd mot kyla vintertid; den oundvikliga värdeförlusten är reducerad till ett minimum. Även vintertid får de efter en stund upp temperaturen i kroppsvärme.

Utrymmet ombord är så väl tilltaget, att där finns bekväm plats för betydligt fler än besättningen och därutöver förråd av livsviktiga förnödenheter såsom proviant och dricksvatten, första-hjälputrustning, vitaminpreparat, fiskredskap för eventuell proviantering under de ofrivilliga dagarna till sjöss och drivankare, med vars tillhjälp det är möjligt att någorlunda reglera flottens avdrift.

I princip är en gummiflotte av denna konstruktion godkänd som räddningsredskap av svensk vederbörande myndighet sedan i april 1955, och hittills har 16 å 17 signatärmakter till internationella konventionen för räddning av skeppsbrutna anslutit sig. Under andra världskriget räddade 10 000-tals sjöfarande sitt liv tack vare gummiflotten. Här må det räcka med

att anföra några räddningar under fjolåret. Sålunda förolyckades svenska fartyget »Samba» den 28 december i fjol utanför Shetlandsöarna, men den sex man starka besättningen bärgade sina liv tack vare att fartyget var utrustat med en sådan gummiflotte. Det var för övrigt den femte räddningen i fjol tack vare detta redskap. Den 2 oktober förliste en stor engelsk trålare vid Island. Besättningen, 15 man, drev omkring flera dagar i full nordsjöorkan, innan alla bärgades välbehållna vid Haugesund i Norge. — Vi kunde ha hållit ut flera dagar till utan någon som helst risk, försäkrade en av de intervjuade besättningsmännen och prisade gummiflotten.

Vid normal eftersyn torde en sådan gummiflotte kunna bibehållas funktionsduglig under tio år. Man räknar med en anskaffningskostnad på i genomsnitt ca 4 000 kronor med fullständig utrustning. Även om man kan till något lägre pris få fram en fullt likvärdig gummiflotte för 6 å 8 man, avpassad alltså efter våra västkustbåtar, är det fara värt att ekonomiska hänsyn nödgar fiskare att uppskjuta anskaffningen därav, trots den risk för förlust i människoliv detta uppskov kan innebära.

För att i görligaste mån stimulera våra fiskare att utrusta sina fartyg med denna räddningsattiralj bör, synes det oss, det allmänna gripa in stödjande på samma sätt som sker, när staten sedan några år tillbaka hjälper dem att inte minst av säkerhetsskäl komplettera utrustningen ombord med radiotelefon. För mig framstår det som ett samhällsintresse att vi gör vad vi kan för att trygga säkerheten till sjöss. Det är dock här fråga om människor i de produktiva åldrarna, som stundligen är omgivna av faror till liv och lem, och i klar insikt om den saken offrar andra nationer betydligt mycket mer än vi på att sörja för deras sjöfarande, inte minst fiskares säkerhet till sjöss. Om bidragsbeloppet i detta fall bestämdes till 25 procent av anskaffningskostnaden, skulle det betyda, att staten medverkar till detta behjärtansvärda ändamål i samma utsträckning som nu sker i fråga om utrustning med radiotelefon. Särskilt är det önskvärt att de mindre och äldre båtarna genom denna ekonomiska medverkan från statens sida får förbättra sin säkerhetstjänst. De större och nybyggda båtarna bör själva ekonomiskt få bära dessa åtgärder.

Med stöd av det ovan anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta att för befrämjande av fiskefartygs förseende med räddningsflottor anvisa ett reservationsanslag av 25 000 kronor.

Stockholm den 26 januari 1957

Ernst V. Staxäng

Olof Johansson

C. O. Carlsson

i Bakeröd

Carl Eric Hedin

Jöns Nilsson

Carl E. Johansson